

Kontrola verzus dozor v oblasti verejnej správy

Anotácia: Autori prostredníctvom odborného článku poukazujú na nesúlad právnej terminológie pojmov kontrola a dozor v oblasti verejnej správy. Cieľom príspevku je iniciovať diskusiu v odborných a vedeckých kruhoch k možnostiam zjednotenia právnej terminológie používanej v teórii a praxi verejnej správy.

Kľúčové slová: kontrola, dozor, správny dozor, prokurátorský dozor, verejná správa.

Subjektom verejnej správy je potenciálny alebo skutočný účastník právnych vzťahov, ktorý je spôsobilý byť nositeľom práv a povinností. Verejná správa sa uskutočňuje vo vzťahu medzi dvoma skupinami subjektov, na jednej strane sú nositelia práv a povinností, ktorými sú správne orgány, a na druhej strane adresáti verejnej správy či už fyzické alebo právnické osoby, prípadne orgán verejnej správy. V administratívnoprávnych vzťahoch neexistuje rovné postavenie subjektov, ani nadriadené, ale nadradené. Orgány verejnej správy sú voči adresátom v postavení nadradeného orgánu kompetentného autoritatívne rozhodnúť o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach adresátov verejnej správy. Jedným zo subjektov v administratívnoprávnom vzťahu musí byť vždy orgán verejnej správy. Týmto sú naplnené znaky verejnoprávneho vzťahu, ktorého hlavnou úlohou je presadzovať a chrániť verejný záujem. V rámci výkonu kontroly v oblasti verejnej správy je namieste si položiť otázku, aké miesto zastávajú subjekty kontroly v administratívnoprávnom vzťahu. Ide vôbec pri výkone kontroly o administratívnoprávny vzťah? V prvom rade je nevyhnutné analyzovať pojem kontrola a pojem dozor. V právnej doktríne sa stretávame s viacerými názormi na vymedzenie pojmu kontrola či dozor.

Vymedzenie pojmu kontrola a systemizácia kontrolného systému

Vymedzenie pojmu kontrola sa v doktrínálnej terminológii diferencuje. Legálnu definíciu kontroly slovenský právny poriadok neposkytuje, preto sa v odborných publikáciách môžeme stretnúť len s doktrínálnym výkladom. Autori odborných publikácií z oblasti správneho práva charakterizujú pojem kontrola spravidla obdobne. P. Škultéty definuje pojem kontrola ako „výkon oprávnenia zistiť skutočný stav určitej činnosti a porovnať ho s predpokladaným stavom a s právnou úpravou a vytyčovanie opatrení na zabezpečenie ich súladu.“¹ J. Machajová všeobecne charakterizuje kontrolu ako „označenie pre súbor činností, ktorého jadro spočíva v porovnaní skutočného stavu so stavom predpokladaným.“² M. Gašpar definuje kontrolu ako „výkon oprávnenia porovnávať skutočný a predpokladaný stav určitej činnosti, vytyčovať opatrenia na zabezpečovanie ich súladu a dbať o ich realizáciu.“³ V. Sládeček rozlišuje kontrolu vykonávanú samotnou verejnou správou (t. j. správna kontrola – dozor) a kontrolu vykonávanú subjektmi stojacimi mimo verejnej správy a smerujúcu voči verejnej správe, t. j. Ústavným súdom SR, parlamentom, súdmi, verejným ochrancom práv, prokuratúrou, Najvyšším kontrolným úradom, prípadne kontrola na základe iniciatívy občanov.⁴ P. Průcha v systéme kontroly verejnej správy rozlišuje správnu kontrolu, kde sú kontrolujúcimi subjektmi orgány verejnej správy (obsahovo tam spadá služobný dohľad a správny dozor), a vonkajšiu kontrolu vykonávanú inými subjektmi, než sú orgány verejnej správy. Začleňuje sem kontrolu vykonávanú zastupiteľskými orgánmi, súdmi, Najvyšším

¹ ŠKULTÉTY, P. a kol. 2009. *Správne právo hmotné. Všeobecná časť*. s. 147.

² MACHAJOVÁ, J. a kol. 2009. *Všeobecné správne právo*. 3. aktualizované vydanie. s. 237.

³ GAŠPAR, M. 1998. *Správne právo. Teória a prax*. s. 413.

⁴ SLÁDEČEK, V. 2009. *Obecné správní právo*. 2. aktualizované a prepracované vydanie. s. 214.

kontrolným úradom „správnymi orgánmi“ (štátna kontrola), verejným ochrancom práv a na základe podaní občanov.⁵

K. Kramář člení kontrolu na správnu kontrolu a kontrolu verejnej správy. Do správnej kontroly radí správny dozor, štátny dozor nad verejnými samosprávnymi korporáciami, kontrolu vo vnútorných vzťahoch verejnej správy a finančnú kontrolu. Do kontroly verejnej správy začleňuje orgány stojace mimo organizačnej sústavy verejnej správy, ktorým zákon zveril právomoc na výkon kontroly na úseku verejnej správy. Patrí sem parlament, súdy, Najvyšší kontrolný úrad, verejný ochranca práv, občania.⁶

Právna teória sa pomerne podrobne venuje diferenciacii pojmov kontrola a správny dozor. B. Pekár načrtol rozdiel medzi kontrolou a správnym dozorom, keď správny dozor definoval ako také správne aktivity, pri ktorých spravujúce subjekty pozorujú a hodnotia správanie nepodriadených subjektov a porovnávajú ich so správaním žiaducim, v súlade s požiadavkami právnych noriem, zatiaľ čo kontrolu definoval ako výkon kontroly zvonku, ktorú uskutočňujú iné štátne orgány alebo adresáti výkonu verejnej správy.⁷ Podobne diferencuje správny dozor od kontroly aj D. Hendrych, keď správny dozor definuje ako kontrolu vykonávanú prostredníctvom správnych orgánov alebo orgánov ako vykonávateľov verejnej správy, pričom uvádza, že je to správna činnosť smerujúca k nepodriadeným subjektom, u ktorých pozoruje ich správanie a porovnáva ho so správaním stanoveným právnym predpisom alebo iným pravidlom ako správaním žiaducim. D. Hendrych ďalej uvádza: „Označením správny dozor i terminologicky odlišujeme túto činnosť od kontroly činnosti verejnej správy. Správny dozor vykonávajú správne orgány alebo orgány územnej samosprávy v rámci svojej pôsobnosti ako činnosť doplnujúcu alebo ako činnosť výlučnú. Záleží na tom, koľko činnosti je im delegovanej a aké postavenie v systéme verejnej správy zastávajú.“⁸ K uvedenému dodávame, že po analýze inštitútu správneho dozoru sme dospeli k záveru, že jednotiacim znakom všetkých foriem správneho dozoru je práve tá skutočnosť, že smeruje k nepodriadeným subjektom, rôznym právnickým osobám a fyzickým osobám, ktoré zodpovedajú za plnenie špecifických povinností na príslušnom úseku správy, napr. na úseku ochrany pred požiarmi, ochrany osobných údajov, nakladania s odpadmi, stavebnej činnosti a pod. Tieto povinnosti im vyplývajú z osobitného zákona a spravidla sa viažu na určitú kvalifikovanú činnosť, na ktorú majú tieto osoby autorizáciu, povolenie, súhlas alebo inú formu pozitívneho rozhodnutia od príslušných štátnych orgánov. Výnimkou je výkon tzv. hlavného štátneho dozoru, pretože v tomto prípade ústredné orgány štátnej správy kontrolujú, ako miestne orgány štátnej správy plnia úlohy štátneho dozoru na zverenom úseku štátnej správy.⁹ S istou dávkou nepresnosti by sme teda hlavný štátny dozor mohli označiť aj ako „dozor nad dozorom“. V tomto kontexte dávame na zváženie, či by takto koncipovaná činnosť príslušných orgánov nemala byť označená pojmom „dohľad“, ktorý je podľa nás adresnejším a lepšie vystihuje podstatu hlavného štátneho dozoru.

⁵ PRŮCHA, P. 2007. *Správní právo. Obecná část.* s. 323 an.

⁶ Bližšie pozri KRAMÁŘ, K. 2005. *Kontrola ve veřejné správě.* s. 29.

⁷ PEKÁR, B. 2010. Správne trestanie v intenciách kontroly vo verejnej správe. In *Správne delikty a správne trestanie v stredoeurópskom právnom priestore – súčasnosť a vízie.* s. 134.

⁸ Správny dozor ako doplnujúcu činnosť vykonávajú napríklad ministerstvá alebo špecializované miestne správne orgány a správny dozor ako výlučnú činnosť vykonávajú napr. inšpekcie. Pozri HENDRYCH, D. 2003. *Správní věda. Teorie veřejné správy.* s. 141.

⁹ Ako príklad uvádzame ustanovenie § 29 ods. 1 zákona č.314/2001 Z. z. o ochrane pred požiarmi, v zmysle ktorého Ministerstvo vnútra SR vykonáva hlavný štátny požiarly dozor vo vzťahu ku krajskému riaditeľstvu HaZZ, k okresnému riaditeľstvu HaZZ a k obci. Pri vykonávaní tohto dozoru zisťuje, ako krajské riaditeľstvo HaZZ a okresné riaditeľstvo HaZZ plní úlohy štátneho požiarneho dozoru a ako obec plní úlohy zverného výkonu štátnej správy na úseku ochrany pred požiarmi: Ministerstvo vnútra SR je pritom oprávnené vykonať kontrolu u ktorejkoľvek právnickej osoby, fyzickej osoby – podnikateľa alebo v obci.

Z diel ďalších autorov k danej problematike uvádzame aj myšlienky V. Sládečka, ktorý definuje správny dozor ako „činnosť, ktorá spočíva v pozorovaní a hodnotení adekvátnosti konania, spravidla určitej (fyzickej) osoby, prípadne i aktivity smerujúce k náprave nedostatkov.“¹⁰ M. Kopecký zase správny dozor chápe ako „inštitút správneho práva a jeden z právnych prostriedkov zaistenia zákonnosti (právnosti) vo vzťahoch upravených normami správneho práva. Spočíva v pôsobení na štátne orgány, právnické a fyzické osoby, aby neporušovali vo svojej činnosti normy správneho práva a aby plnili povinnosti stanovené týmito normami. Správny dozor je vykonávaný vo verejnom záujme z úradného podnetu a slúži na ochranu objektívneho práva.“¹¹

Rovnako aj M. Gašpar sa pokúsil o diferenciáciu medzi kontrolou a dozorom. Vo svojej publikácii „Správne právo“ uvádza dve poňatia dozoru, a to *dozor ako kontrolu* a *dozor ako súčasť kontroly*. Pokiaľ by sme sa stotožnili s prvým označením, že dozor je vlastne kontrolou, išlo by o synchronizáciu činností, ktoré sú predmetom kontroly aj dozoru. V druhom poňatí dozoru M. Gašpar definoval dozor ako prostriedok, ktorý sleduje tie isté ciele ako kontrola, presnejšie povedané dozor je jedným z prostriedkov kontroly. Ďalej definuje dozor ako „činnosť právne regulovanú, so zreteľom na čo najodbornejšie zabezpečovanie diferencovaných verejných záujmov pri využití predpísaných právnych prostriedkov.“¹² Z uvedeného vyplýva, že dozor sú oprávnené vykonávať štátne orgány, ktoré sú na takúto činnosť splnomocnené zákonodarcom, pričom kontrolu môžu vykonávať aj iné subjekty vrátane adresátov správy.

Podľa M. Kopeckého správny dozor vykonávajú orgány stojace mimo organizačnej sústavy verejnej správy, kam možno podľa týchto kritérií radiť aj prokuratúru. Tento názor sa však líši od teórie P. Průchu, ktorý správnu kontrolu (dozor) stotožňuje so služobným dohľadom, ktorý vykonávajú orgány verejnej správy ako kontrolujúce subjekty.

Ako z uvedeného vyplýva, teória správneho práva podrobne rozoberá pojem kontrola a dozor vníma ako jej integrálnu súčasť. Na správny dozor preto môžeme analogicky uplatniť teóriu kontroly, avšak priamo tieto pojmy stotožňovať nemôžeme.

V odborných publikáciách zo správneho práva sa stretávame aj s delením kontroly na vonkajšiu a vnútornú kontrolu. Základnou črtou vnútornej kontroly je tá skutočnosť, že orgán ju vykonáva dovnútra vlastnej organizácie a voči podriadeným alebo ním riadeným orgánom a organizáciám. Vnútornú kontrolu je potrebné odlišiť od vnútroorganizačnej kontroly, ktorá sa nevykonáva podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 10/1996 Z. z. o kontrole v štátnej správe v znení neskorších zákonov. Podľa P. Škultétyho tu ide o kontrolu podľa zásady „*kto riadi, ten kontroluje*“.¹³ Podobne v rámci kontroly aj J. Machajová tak vyjadruje procesnú zásadu „*kto riadi, aj kontroluje*“.¹⁴ Napríklad Ministerstvo financií Slovenskej republiky ako ústredný orgán štátnej správy pre oblasť financií, daní a poplatkov, colníctva, finančnej kontroly, vnútorného auditu a vládneho auditu riadi a kontroluje colné a daňové úrady v tejto oblasti. Takto je označovaná a vykonávaná vnútorná kontrola v oblasti verejnej správy. Vonkajšia kontrola na rozdiel od vnútornej je charakteristická tým, že kontrolovaný subjekt nie je podriadený kontrolnému orgánu, nie je ním zriadený, ani ním nie je riadený či usmerňovaný. Kontrolujúci orgán stojí mimo organizačnej štruktúry kontrolovaného subjektu. Je od neho nezávislý, čo je objektívnym predpokladom úspešnej kontrolnej činnosti. Všetky takto koncipované kontrolné inštitúty by mali spĺňať podmienku nezávislosti – aspoň relatívnej nezávislosti od subjektov, nad ktorými sa kontrola vykonáva. Iné právne vzťahy

¹⁰ SLÁDEČEK, V. 2009. *Obecné správní právo*. 2. aktualizované a prepracované vydanie. s. 215.

¹¹ SLÁDEČEK, V. 2009. *Obecné správní právo*. 2. aktualizované a prepracované vydanie. s. 215-216.

¹² GAŠPAR, M. 1998. *Správne právo. Teória a prax*. s. 411-412.

¹³ ŠKULTÉTY, P. 2002. *Správne právo hmotné. Všeobecná a osobitná časť*.

¹⁴ MACHAJOVÁ, J. a kol. 2009. *Všeobecné správne právo*. 3 aktualizované vydanie. s. 240.

medzi subjektmi kontroly okrem tých, ktoré vznikajú pri výkone kontroly, by sa nemali modelovať.

Poukázali sme na skutočnosť, že aj právne prostriedky, ktoré občania využívajú na ochranu svojich práv a právom chránených záujmov namierených voči činnosti alebo voči formám činnosti orgánov verejnej správy, možno nazvať ako prostriedky kontroly v oblasti verejnej správy. Aj táto forma kontroly je považovaná za vonkajšiu kontrolu, pretože subjekty (teda občania), ktoré ju vykonávajú, stoja mimo organizačnej štruktúry orgánov verejnej správy, nad ktorých pôsobnosťou sa kontrola vykonáva.¹⁵

Niekoľko úvah k inštitútu prokurátorského dozoru

Jedným z orgánov vykonávajúcich vonkajšiu kontrolu v oblasti verejnej správy je aj prokuratúra. Na podmienky Slovenskej republiky sa prokuratúra podľa P. Průchu zaraďuje do orgánov vykonávajúcich vonkajšiu kontrolu subjektmi inými, než sú orgány verejnej správy, s čím v plnom rozsahu súhlasíme. Prokuratúra patrí medzi orgány oprávnené kontrolovať výkon verejnej správy orgánmi na to zákonom splnomocnenými. Pri výkone vonkajšej kontroly medzi prokurátorom a orgánom verejnej správy nie je vzťah nadriadenosti a podriadenosti a ani iné súvislosti spojené s kreovaním, organizovaním ani riadením týchto orgánov. Výkon prokurátorského dozoru teoreticky možno zaradiť do vonkajšej kontroly v oblasti verejnej správy.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť zaradenie prokurátora v prípade, ak chráni verejný záujem, ktorý bol porušený nezákonným postupom alebo nezákonným právnym aktom orgánu verejnej správy. Prokurátor nevystupuje ako správny orgán ani ako adresát verejnej správy. Tento stojí mimo organizačnej sústavy verejnej správy, preto nie je priamo zaradený ani do jednej štátnej moci, funguje ako subjekt síce v rámci „trojdelenia“ štátnej moci, ale nemožno ho zásadne zaradiť do výkonnej moci v štáte. V konaní, v ktorom prokurátor chráni objektívne právo, nie je vo vzťahu nadriadenosti, dokonca ani vo vzťahu nadradenosti voči orgánom verejnej správy, disponuje právnymi prostriedkami len s odporúčajúcim charakterom.

V zákone o prokuratúre, ako aj v iných osobitných právnych predpisoch sa uvádza, že prokurátor v oblasti verejnej správy je oprávnený vykonávať dozor nad zachovávaním zákonnosti orgánmi verejnej správy. V tomto prípade nemôžeme zjednocovať pojem kontrola s pojmom dozor. V podstate tieto dva pojmy plnia obdobné ciele a majú aj obdobné funkcie, ale predsa v zmysle doktrínálnej terminológie sú to dva relatívne odlišné pojmy.

Na základe uvedeného by sme dozor charakterizovali ako súčasť kontroly, teda ide o užší pojem, ktorý má rovnaké ciele a funkcie. Dozor je teda právom regulovaný postup orgánov verejnej moci, ktorým sa porovnáva skutočný stav s predpokladaným stavom prostredníctvom právnych prostriedkov, ktoré boli zverené do právomoci príslušným orgánom.

V praxi takéto rozlíšenie nie je až také podstatné. Podľa nášho názoru pojem kontrola rovnako ako dozor či dohľad obsahovo plnia rovnakú úlohu, ktorá spočíva v zabezpečení bezporuchového chodu verejnej správy. Ak však explicitne vychádzame z dikcie zákona o prokuratúre, môžeme hovoriť o správnom dozore, čo vyvodzujeme zo štvrtého dielu zákona o prokuratúre pod názvom „DOZOR PROKURÁTORA NAD ZACHOVÁVANÍM ZÁKONNOSTI ORGÁNMI VEREJNEJ SPRÁVY.“ Terminologicky správne sa na výkon činnosti prokuratúry v netrestnej oblasti javí pojem kontrola, pretože prokuratúru podľa doktrínálneho výkladu radíme medzi subjekty oprávnené vykonávať vonkajšiu kontrolu

¹⁵ Vo verejnej správe občania sú oprávnení využívať niekoľko právnych prostriedkov ochrany ako foriem kontroly v oblasti verejnej správy. Ide o možnosti občanov podávať sťažnosti, príp. ústavnú sťažnosť, spisovať petície, spolupodieľať sa na správe vecí verejných aj formou referenda (aj miestneho referenda) a pod.

v oblasti verejnej správy. Obsahovo nepochybne nemožno takéto zaradenie vylúčiť, avšak zákon nám uvádza inú právnu terminológiu. Dovoľme si tvrdiť, že ide o „nesprávnu“ právnu terminológiu zákona, ktorú pripisujeme oneskorenej reakcii legislatívy na vzniknuté zmeny po rozpade Česko-slovenskej federatívnej republiky. V tom období prokuratúra pôsobila ako politický subjekt a bola radená skôr do výkonnej moci štátu. Vznikom samostatnej Slovenskej republiky a odpolitizovaním sa prokuratúra sa táto vyňala spod výkonnej moci a stala sa orgánom sui generis, ktorý nemôžeme radiť ani do moci výkonnej, ani do ďalších dvoch štátnych mocí. Viacerí slovenskí odborníci čerpajú z českej literatúry, kde štátne zastupiteľstvo funguje na iných princípoch, nemá v kompetencii plniť také úlohy na úseku verejnej správy ako prokuratúra, a preto ho nemôžeme rovnako radiť medzi prostriedky kontroly vo verejnej správe. Tu sa dostávame do teoretického rozporu. Našťastie ide len o terminologické diferencie, ktoré nie sú pre prax smerodajné a nemajú vplyv na výkon prokurátorského dozoru. Z uvedeného pre súlad doktrínalnej terminológie s legislatívnou by bolo vhodnejšie premenovať prokurátorský dozor na prokurátorskú kontrolu, ktorá podľa všetkých charakteristických znakov spĺňa kritériá vonkajšej kontroly vo verejnej správe, ktorú vykonávajú subjekty stojace mimo organizačnej sústavy verejnej správy, kam radíme Národnú radu SR, súdy, Najvyšší kontrolný úrad SR, ombudsmana a v neposlednom rade občanov. Doktrína sem odôvodnene radí aj prokuratúru. V tejto súvislosti nie je smerodajný obsah činnosti, keďže je viac-menej totožný, významným znakom tu je právne postavenie kontrolujúceho subjektu vo vzťahu k vykonávateľom verejnej správy. Pokiaľ zostane zachovaný status quo a prokuratúra bude aj naďalej orgánom sui generis, je opodstatnené, aby sa zmenila terminológia z prokurátorského dozoru na prokurátorskú kontrolu. Ak by však došlo k akejkol'vek zmene, treba na tieto zmeny pružne reagovať zo strany Národnej rady SR. Vychádzame aj z nálezu Ústavného súdu SR, v ktorom súd vyslovil, že v pojme „dozor“ je obsiahnutý prvok nadradenosti, ale nadradené postavenie voči orgánom štátnej správy, vrátane ústredných orgánov, prokuratúra podľa ústavy nemá. V nijakom prípade nemôže mať prokuratúra v rámci výkonu dozoru nadradené postavenie voči orgánom územnej samosprávy a nemôže vykonávať konkrétne právomoci vrátane práva ukladať týmto orgánom úlohy. Podľa čl. 67 ústavy obci, resp. územnej samospráve, povinnosti a obmedzenia možno ukladať len zákonom, teda nie rozhodnutím prokurátora. Ústava zreteľne rozlišuje medzi povinnosťami, obmedzeniami a úlohami, ktoré sa ukladajú zákonom a medzi povinnosťami a obmedzeniami, ktoré možno ukladať rozhodnutím na základe zákona. Podľa právneho názoru Ústavného súdu pri pojme „dozor“, ktorý bol inak prevzatý z predchádzajúcej právnej úpravy prokuratúry s určitou modifikáciou v jeho kompetenciách, treba rozlišovať medzi činnosťou prokuratúry v oblasti trestnoprávnej a činnosťou v oblasti netrestnej, na ktorú ju splnomocňuje čl. 149 ústavy. Pojem „dozor“ treba chápať aj z iného pohľadu, t. j. ako činnosť prokuratúry s nadradeným postavením voči iným subjektom, ktoré je povinná chrániť, s nariadenovacou alebo prikazovacou právomocou. Tak je to výlučne v trestnej oblasti, kde dozor prokurátora s prvkom nadradenosti umožňuje priamo Trestný poriadok. Druhé hľadisko sa týka netrestnej oblasti. Tento „dozor“ (správnejšie by bolo slovo dozor nahradiť iným slovom alebo slovami, ktoré by vernejšie vystihovali aktivity prokurátora, na ktoré ho zmocňuje zákon) by nemal obsahovať prvok nadradenosti. Ústavný súd vyslovuje názor totožný so stanoviskom Národnej rady Slovenskej republiky, že ochrana práv a zákonom chránených záujmov nie je činnosťou, ktorá by znamenala nadradenosť prokurátora voči subjektom, o ochranu práv ktorých ide. Je v záujme právneho štátu, aby jeho orgány riadne a dôsledne plnili úlohy, ktoré sú im dané. Tam, kde by štátne orgány svojou činnosťou zasiahli neoprávnene do práv a právom chránených záujmov právnických osôb a fyzických osôb, štát má povinnosť vytvoriť systém kontrolných mechanizmov na ich ochranu. Jedným z nich je prokuratúra. Jej miesto v kontrolnom systéme je nezastupiteľné a má svoje opodstatnenie.¹⁶

¹⁶ Pozri Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 17/96.

Na základe uvedeného jednoznačne zastávame názor, že prokuratúra ako jeden z významných subjektov kontroly v oblasti verejnej správy plní nezastupiteľné a nenahraditeľné úlohy na tomto úseku. Teda rozsah úloh, ktoré jej boli zverené do kompetencie v rámci výkonu dozoru, nie je potrebné zužovať, možno ani rozširovať, ale jednoznačne vyslovujeme návrh, že je potrebné zjednotiť pojmy právnej teórie s právnou praxou. Pretože najmä v oblasti práva prax vychádza, odkazuje a opiera sa o právnú teóriu, doktrínu, výklady, ktoré nemožno nájsť ani v právnych predpisoch, ani v rozsudkoch súdov. Pri výkone zákonných úloh sú nevyhnutné presné a jasné pravidlá, s čím úzko súvisí aj jednoznačný výklad a nepochybne aj jednoznačná terminológia.

Literatúra

- GAŠPAR, M. *Správne právo: Teória a prax*. 1. vyd. Pezinok : FORMÁT, 1998. 469 s. ISBN 80-967911-0-9
- HENDRYCH, D. *Správní věda: Teorie veřejné správy*. 1. vyd. Praha : ASPI Publishing, 2003. 195 s. ISBN 80-86395-86-3
- KRAMÁŘ, K. 2005. *Kontrola ve veřejné správě Díl I*. 1. vyd. Karlovy Vary : Vysoká škola Karlovy Vary, 2005, 67 s.
- MACHAJOVÁ, J. a kol. *Všeobecné správné právo*. 3. aktualizované vyd. Bratislava : Bratislavská vysoká škola práva, 2009; Žilina : Eurokódex, 2009. – 512 s. ISBN 978-80-89363-36-0
- PRUCHA, P. *Správní právo, obecná část*, (učebnice) 7. doplněné a aktualizované vyd. Brno : MU Brno - Doplněk Brno, 2007. 418 s. ISBN 978-80-210-427.
- SLÁDEČEK, V. 2009. *Obecné správní právo*. 2 aktualizované a prepracované vyd. Praha : Wolters Kluwer ČR (Aspi), 2009. 464 s. ISBN: 978-80-7357-382-9
- ŠKULTÉTY, P. a kol. 2009. *Správne právo hmotné: Všeobecná časť*. 1. vyd. Šamorín : Heuréka, 2009. 225 s. ISBN 978-80-89122-60-8
- ŠKULTÉTY, P. *Správne právo hmotné: Všeobecná a osobitná časť*. 1. vyd. Šamorín : Heuréka, 2002. 348 s. ISBN 80-968567-6-6

Odborné články

- PEKÁR, B. 2010. *Správne trestanie v intenciách kontroly vo verejnej správe*. In. *Správne delikty a správne trestanie v stredoeurópskom právnom priestore – súčasnosť a vízie*. - Bratislava: Paneurópska vysoká škola, 2010. - s. 133-138. ISBN 978-80-89447-35-0.

Právne predpisy

- Ústavný zákon č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky, v znení neskorších predpisov
- Zákon č. 10/1996 Z. z. o kontrole v štátnej správe, v znení neskorších zákonov
- Zákon č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre, v znení neskorších predpisov
- Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky PL.ÚS 17/96

Key words: control, supervision, administration supervision, supervision of the prosecutor, public administration

Summary

In this paper, we discussed about a control mechanisms of public administration. These play an important role in ensuring compliance of objectives, tasks, functions, methods

and forms of administrations in the context of the current law and the legitimate expectations of recipients of public administration. We pointed out the undeniable importance of control activities in all its forms. It is a permanent activity, which determines the real level of legality, regularity, effectiveness, efficiency, timeliness as well as other essential value attributes of public administration. We defined the concept of control, its basic features and also the established systemization of the control system of public administration. In particular, we focused on supervision, which is understood as only one, but an extraordinary important part of the control system. We also pointed out that despite the direct statutory enactment of the institute of prosecutor's supervision in current legislation the activity from the theoretical perspective shows a number of features that set it apart from the concept of control in its general meaning. According to the authors it would be more appropriate to replace the concept of prosecutorial supervision of the concept of prosecutorial control.

JUDr. Petra Andorová, PhD.
Akadémia Policajného zboru v Bratislave
Katedra správneho práva
e-mail: petra.andorová@minv.sk

JUDr. Ladislav Dudor
Akadémia Policajného zboru v Bratislave
Katedra správneho práva
e-mail: ladislav.dudor@minv.sk